

[Kjeld Olesen]

må følge, hvad der foregår på dette område i vor nærhed.

På den anden side skal vi også forsøge at sætte ind i en større sammenhæng i forholdet mellem Øst og Vest. Det kan virke ejendommeligt, at en sådan udvikling foregår, samtidig med at vi har MBFR-forhandlingerne i Wien og ikke mindst er i færd med at opfølge slutakten fra konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa. I forhold til forventningerne vil jeg erkende, at resultaterne fra konferencen i Beograd kan være lidt skuffende, ikke mindst når det gælder menneskerettighederne. På den anden side må det tages med i betragtning, at det må tage sin tid at løse op for en politik, der siden anden verdenskrig for Sovjetunionen grundlæggende har været baseret på et lukket samfund og mistænksomhed – en mistænksomhed, der efter vor opfattelse har været ubegrundet. Fremskridt blev gjort i Beograd, og der er ingen tvivl om, at nye fremskridt vil blive gjort ved det næste møde i Madrid i 1980. Jeg har noteret mig udenrigsministerens tilfredshed med, at afspændingsprocessen i forholdet mellem de to supermagter fortsætter på væsentlige områder, som det hedder i redegørelsen.

Jeg husker, at den daværende udenrigsminister ved en lignende debat i 1975 udtalte, at Danmark inden 1980 skulle indfri FNs målsætning om i udviklingshjælp at nå op på de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Det er godt at se, at det endda sker inden, og vi skal fortsætte stigningen. Der har på det seneste været en diskussion om formen for denne hjælp, idet man især fra industriens side har presset på for, at vi i stigende grad skulle lægge vægt på den del af hjælpen, der kommer dansk erhvervsliv til gode. Det sker i øvrigt allerede gennem særlige lån. Socialdemokratiet kan ikke være enig i industriens holdning. Udgangspunktet for vor indsats må være, hvad de lande, vi ønsker at hjælpe, har behov for. Jeg synes, det er temmelig ynkeligt at høre, hvad f. eks. fremskridtspartiet kan få sig selv til at sige om dansk udviklingsbistand, som de jo helt ønsker at afskaffe.

Deres laden hånt om andres nød kommer også til udtryk i forholdet til det sydlige Afrika. Også her konstaterer vi, at regeringens politik er uændret, at vi fortsat skal give humanitær støtte til de frihedsbevægelser i Zim-

babwe, i Namibia, der kæmper for selvstændighed, og at der hos regeringen ligger en uændret for dømmelse af apartheidpolitikken i Sydafrika.

I de sidste dage har pressen været optaget af kulkøbene til danske kraftværker. Dette spørgsmål blev behandlet på vort hovedbestyrelsesmøde i socialdemokratiet sidste lørdag, hvor der ikke var nogen tvivl om, at Elsam og andre, der måtte tænke på at købe kul i Sydafrika, burde afholde sig fra det. Et flertal i folketinget har via udenrigsministeren henstillet til Elsam at tage denne konsekvens, og hvis ikke det sker, inddrager Elsam dermed sig selv i en politisk holdning til et problem, som for os er dybt alvorligt, hvilket fremgår af den kampagne om det sydlige Afrika, som Arbejderbevægelsens Solidaritetsfond, der tæller såvel socialdemokratiet og LO som DSU og AOF, er midt i.

Jeg vil slutte med et par bemærkninger om Latinamerika. I takt med at det udenrigspolitiske samarbejde i EF udvikler sig, i takt med at man udstrækker området mere og mere globalt for de sager, der behandles, gives der også EF og dermed Danmark et øget ansvar.

Man må med stor bekymring se på, hvad der sker i Latinamerika. På samme måde, som det skete i det sydlige Afrika, har Socialistisk Internationale haft en mission i Latinamerika under ledelse af Mario Soares fra Portugal. Ud over militærdiktaturet i Chile, som jeg går ud fra at et klart flertal fordømmer, foregår der en udvikling i samme retning i andre lande, f. eks. i Argentina.

I vort parti og sammen med partier i Socialistisk Internationale følger vi nøje udviklingen, og den dag kan komme, hvor vi må tage disse problemer op, som vi tidligere har taget andre problemer op.

Jeg vil slutte med håbet om, at denne debat kan bekræfte, at der fortsat er en bred opbakning bag dansk udenrigspolitik.

Jørgen Junior (FP):

Jeg synes også, det er meget væsentligt at få fastslået, hvorvidt der er en bred opbakning bag dansk udenrigspolitik, således som der altid har været det. Og dér kan jeg begynde med at sige klart fra fremskridtspartiets side, at vi bakker op bag ved den altovervejende del af den danske udenrigspolitik, men vi er kritiske, det skal indrømmes, og